

Stvorená
objasňovať
zločin

Vojtech Beniczky

Vydavateľstvo Elist

www.elist.sk

Autorské práva

Autor: © **Vojtech Beniczky**;

Obálka: © Sára Kancianová;

Vydavateľstvo: © **Elist**;

Rok vydania: 2016

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-89861-26-2

VOJTECH BENICZKY

**STVORENÁ
OBJASŇOVAŤ
ZLOČIN**

1.

Z chodníka sa netrpezlivo vykláňali poskakujúci ľudia. Skutočne teplý máj bol ako stvorený pre jazdu na motocykli. Nedočkávaný dav si sklamane obzeral mladú ženu s dlhými svetlými vlasmi v koženej bunde, ponáhľajúcu sa pustou vozovkou.

Cítila sa zvláštne. Vedela, že tento pocit sa už navždy vryje do jej vedomia. Paula Santorisová bola jednou z posledných, ktorým sa podarilo prejsť Trnavskou cestou ešte skôr, ako polícia odklonila dopravu.

Prežila ťažké obdobie a uplynulý týždeň jej nijako nepridal na pohode. Každý deň si kontrolovala maily, volala do agentúr a presviedčala recepčné, aby jej spojili šéfa. Všetci do jedného boli buď zaneprázdnení alebo odcestovaní. Čas plynul pomaly, nepokoj tlmila čokoládou a slanými tyčinkami. Dni si potom krátila nekonečným behom v neďalekých lesoch nad Račou. Denne zabehla množstvo kilometrov, aby sa zbavila prebytočných kalórií a frustrácie. No dnes sa presvedčila, že streľba je proti frustrácii oveľa účinnejšia.

Zo všetkých síl sa snažila nevnímať zvedavcov a ešte väčšmi sa ponorila do úvah. Pokiaľ by sa jej podarilo získať si prácu, všetko by hneď bolo iné...

Aj keď ľudia pre ktorých sa rozhodla pracovať si len zriedka najímajú ženy. Vlastne skoro vôbec. Nie je podstatné, že je naozaj dobrá. Pre týchto ľudí je podstatné len to, že je žena. Ale ona sa nevzdá! Zvládne to! Ak zvládne tieto pohľady, tak potom už zvládne všetko.

V dopravnej špičke sa na cestách tvoria dlhé kolóny a v časovej tiesni by auto všetko iba komplikovalo. Nemôže si dovoliť hazardovať so svojou povest'ou. Kým sa takto pred týždňom doviezla električkou z centra mesta na konečnú do Rače, už

vedela, že na zvládnutie takto náročnej práce potrebuje motocykel. Už sa teší ako využije všetky jeho výhody. Ak to dnes vyjde... Určite to vyjde. Musí to vyjsť!

Z ramena si zložila čierny plecniak a zamávala lesklou vizitkou. Mladá sebavedomá recepčná na ňu zlostne zagánila. Jej sladkastý parfum neprekryl pot muža v stredných rokoch, ktorému sa práve snažila vysvetliť, že jeho meno má zapísané v zozname riaditeľových návštev až o hodinu. Neochotne prikročila k žene v čiernej koženej kombinéze s plecniakom a helmou v ruke. Na jej prekvapenie sa nejednalo o stratenú dušu, ktorá sa prišla opýtať len na cestu.

Paula kontaktovala túto agentúru, rovnako ako všetky podobné v meste, doteraz trikrát. Najskôr mailom ešte z Prahy, potom telefonicky hneď po príchode do Bratislavy, a nakoniec aj osobne. Všetky pokusy však skončili rovnako. Na maily nikto neodpovedal. Všetky spojovateľky do telefónu tvrdili, že ju budú kontaktovať. A pri pokuse o osobné stretnutia nebol v kanceláriách nikto, kto by mal kompetencie s ňou o spolupráci rokovať.

Dnes sem prišla s vedomím, že si ju aspoň vypočujú. Za drahým stolom sa skláňal starší útlý muž. Jeho sivé vlasy boli dlhšie ako zvyknú nosiť bývalí policajti. Róbert Kocián listoval v papieroch na stole pred sebou. Pomaly zdvihol hlavu a fľochol na ženu, ktorá práve vošla do jeho honosnej kancelárie.

„Sadnite si, slečna...“ márne lovil v pamäti meno, ktoré mu spomínal muž, čo mu ju poslal.

„Santorisová. Paula Santorisová,“ počula svoj mierne chvejúci sa hlas. Chcela potlačiť nervozitu, no cítila, ako jej zvierajú hrdlo aj žalúdok. Ponorila sa do veľkého koženého kresla na ktoré detektív nástojčivo namieril prstom. Jej štíhle telo sa v ňom takmer stratilo.

„Ach áno. Dúfam, že aspoň to, že ste slečna, som si dobre zapamätal?“

„Áno a nemám ani deti.“

Detektív Kocián si počúchal sivé fúziky a zvrátil čelo. Zatváril sa, že poznámku o deťoch prepočul, a opýtal sa mrazivým tónom: „Dáte si so mnou kávu?“

Paula mlčky hľadela do jeho prísnych očí a nevdojak prikývla. Detektív zazvonil na recepčnú a objednal dve kávy.

„Nebudem tajiť,“ prehovoril rozhodným hlasom, „ja si na prácu nezvyknem najímať ženy. Ale práve mám vyťažených všetkých mojich ľudí. To viete - máj lásky čas.“

Jeho hlas znel neuveriteľne vážne aj pri pokuse o žart. Kocián dobre vedel, že prípad, ktorý vyťažil všetkých jeho mužov, s láskou vôbec nesúvisel. Paula počúvala so zatajeným dychom.

„Žena, ktorá si nás najala, trvá na tom, že začneme okamžite. Referencie máte skvelé. Dostal som na vás typ. Pán Paldan o vás rozprával len v superlatívoch, no obaja veľmi dobre vieme, aký je Karol dobrák.“

Paula počula tlkot svojho srdca. Vzápätí sa takmer nečujne otvorili dvere potiahnuté kožou. Výrazne našminkovaná recepčná s lesklými čiernymi kaderami postupne na masívny dubový stôl povykladala kávu, cukor, mlieko, sušienky a minerálku. Usmiala sa a vyšla z kancelárie presne tak ticho, ako do nej vošla.

Káva rozvoniavala po celej miestnosti.

„Trochu som si vás preveril aj u policajtov,“ zaodráhal a doprial si pauzu, ktorá v Paule ešte väčšmi vystupňovala napätie.

„Dozvedel som sa o vašom nie práve najlepšom vzťahu s vašim veliteľom oddelenia.“

Paula cítila, ako jej očerveneli líca. Nikdy sa nezbaví tohto prízraku. Problémy len tak samé od seba nemiznú, nerozplynú sa útekem z mesta. To by bolo príliš jednoduché. Čas strávený v Prahe príznak nevmazal, iba uspal. Na štyri a pol roka.

Trasúcimi rukami si naliala do kávy mlieko a zamiešala. Postupne začala pociťovať úľavu. Nervozita, ktorá jej spočiatku zvierala hrdlo, bola zrazu preč. Cítila len nespravodlivosť. A rozhorčenie, ktoré vyhnalo strach z tela. Odpila si z minerálky a narovнала chrbát.

„Bol to kolega. Keď sa stal veliteľom, ja som už bola na odchode,“ bránila sa ostrejším tónom než chcela.

„Imrich Hozlár je idiot. Pracoval som s ním na oddelení pred vyše dvadsiatimi piatimi rokmi. Viem čo je zač.“

Paule sa rozžiarili oči a vyčarovala široký úsmev.

„No, nevychádzali sme spolu najlepšie,“ priznala po chvíli a zdvihla malú bielu šálku z porcelánu aby sa napila kávy.

„Poznám ho dobre. Ženám sa vždy podlizoval. Ak s ním mal niekto problém, tak len kvôli tomu, že bol lepší detektív, než on. A to pre vás nie je najhoršia vizitka.“

Strnulý detektív prejavil prvý náznak úsmevu. Mierne sa predklonil a vypil polovicu svojej kávy.

„Rozhodol som sa, že vám dám šancu. Pevne verím, že ma nesklamete.“

Paula sa musela ovládať, aby nevyštartovala z drahého koženého kresla a nepobožkala ho na vysoké vráskavé čelo. Mala chuť zakričať si od radosti. Namiesto toho zostala pokojne sedieť a zachovala rozvahu. Dopila svoju kávu a počúvala slová, ktoré jej už zneli oveľa príjemnejšie.

„Len dúfam, že vaše schopnosti detektíva nezatienia nijaké súkromné záležitosti. Ešte sa pamätám na spoluprácu so ženami v polícii a nemám tie najlepšie spomienky,“ zohol sa a zo zásuvky vybral hrubý čierny fascikel. Paula si spojila zatvreté päsťe na kolenách a tlačila ich k sebe až jej obeleli hánky.

„Istá dáma, úspešná podnikateľka, má podozrenie, že jej mladý manžel má milenkú,“ Kocián vystrúhal grimasu a poškrabal sa na zátylku. Po malej odmlke sa opäť rozhovoril.

„Potrebujem, aby ste o nevere toho záletníka zhromaždila relevantné dôkazy pre rozvodového právnika. Vaše svedectvo pokladám za samozrejmosť.“

Paula sa zahniezdila v kresle, pohľadom sa uistila, že dopila a odsunula šálku.

„Všetko podstatné k prípadu nájdete v týchto podkladoch. Ostatné formality s vami vybaví Monika na recepcii,“ zdvihol fascikel a podal ho žene, z ktorej naďalej nespúšťal svoj prísny pohľad. Obaja vstali. Paula pochopila, že pohovor práve skončil.

„Urobím všetko, čo bude v mojich silách,“ Paula vzala fascikel a rozlúčili sa podaním rúk.

Na recepcii podpísala dohodu a podklady starostlivo odložila do plecniaka. Pred odchodom sa zastavila na toalete. Luxus, ktorým tu ohurovali, potvrdzoval prestíž firmy. Paula sa postavila pred zrkadlo a skontrolovala si nenápadný mejkap. Do tváre sa jej pomaly vracala prirodzená farba. Teda pre ňu prirodzená. Jej pokožka bola v skutočnosti príliš bledá.

Na úpravu nebolo času. Bola by si umyla vlasy, našminkovala sa. Tak ako to robievala v Prahe, keď sa chystala na všetky tie významné a mimoriadne nudné stretnutia. Obliekla by si niečo z bohatého výberu svojho šatníka. Až doposiaľ ho zaťato ignorovala. Nenávidela všetky šaty, ktoré si so sebou priniesla. Pripomínali jej muža, ktorého túžila navždy vymazať z pamäte. David Rosol – ďalší príznak jej života.

No bývalý sused a dobrý priateľ - Karol Paldan - Paulu postavil pred hotovú vec. Preto tu teraz stála oblečená ako na zraze motoriek. Myslel to dobre. Počas dvoch desaťročí sa spolu s Róbertom Kociánom podieľali na vyriešení mnohých prípadov. Muž u ktorého Paula práve uspela na pohovore odišiel z kriminálky necelý rok pred Karolom. Hneď využil svoje kontakty a rýchlo sa etabloval na trhu detektívnych agentúr.

Karol sa potešil, že Paula prijala pozvanie a prišla si s ním zastrieľať. Bola mu ako dcéra, ktorú nikdy nemal. Územčistý muž s popolavými vlasmi býval policajným technikom na oddelení vražd. Po obhliadke jednej obzvlášť beštiálnej vraždy pred piatimi rokmi s tým zo dňa na deň skoncoval a otvoril si malú viechu v starom dome po rodičoch.

Pondelňajšie popoludnie zvykol tráviť s partiou kamarátov na strelnici. Inak tomu nebolo ani dnes. No tentoraz si pripravil zopár prekvapení. Pre Paulu, ktorá dnešný pohovor vôbec nečakala, aj pre policajných vyslúžencov, ktorí si strieľaním krátili dlhé chvíle. Zo svojich penzií si vždy ušetrili práve toľko, koľko potrebovali na cigarety, pivo a strelivo. Bývalí policajti na zaslúžilom odpočinku už dávno nezažili toľkého vzrušenia. Ich pozornosť pútala plavovláska so zbraňou v ruke. Nielen svojou figúrou, ktorú starci hltali očami. Jej muška bola naozaj pozoruhodná. Terče triafala s takou rozhodnosťou, ako najlepší ostreľovač. Napriek tomu, že za posledné roky toho veľa nenastrieľala, na svojom umení nič nestratila.

Vždy prevyšovala aj omnoho skúsenejších policajtov a to ju dovedlo aj do problémov. Nie každý na oddelení sa dokázal nad to povzniesť. Jeden starší policajt využil každú príležitosť na ohováranie. Pravidelne ju očierňoval. Len z pomsty. Pretože sa cítil byť ponížený. Napokon sa z kolegu stal šéf a znechutená Paula na vlastnú žiadosť odišla z polície. Odvtedy až dodnes to meno pred ňou nikto nevyslovoval nahlas. Imrich Hozlár – počula opäť po takmer piatich rokoch.

Cestou uvažovala, kde začať. Tešila sa a zároveň pociťovala sklamanie. Jej mozog aj telo sa nastavili na niečo celkom iné, než je pátranie po manželskej nevere. Čo si od toho vlastne sľubovala? Že dostane prípad, aký riešia skutoční detektívi? Hlavou jej preblykli pamätné prípady, ktoré riešila počas pôsobenia na kriminálke. Táto práca Paule veľmi chýbala. Pripravil ju o ňu princ, ktorý sa časom premenil na žabu. Ohavnú slizkú príšeru.

Zasmiala sa prirovnaniu, ktoré práve udelila svojmu bývalému. V skutočnosti sa o prácu pripravila sama. Vlastnou naivitou. Verila, že vzťah s Davidom zatieni dovedy jej najväčšiu lásku - prácu.

Ak by David chcel, zohnal by jej hocikakú prácu. Pohyboval sa vo vysokých kruhoch. Potrpel si na spoločenskej etikete, izoloval ju a dusil v nej spontánnosť, ktorú v sebe dlho hľadala. Po rozchode sa opäť mohla cítiť sama sebou. Zistila, že tu má stále priateľov. Skutočných priateľov, ktorí sa neradia podľa spoločenského rebríčka. Bála sa, že si k nim po dlhej pauze už nenájde cestu, že sa navzájom priveľmi odcudzili. Opak bol pravdou. Dokonca jeden dobrý priateľ jej aj pribudol.

Napätie stúpalo. Ulice mesta boli doslova zaplavené ľuďmi. Muži, ženy aj deti horlivo mávali na autobus bez strechy, plný usmiatych a podgurážených chlapov. V tento deň nad Slovenskom svietilo slnko pre hokejistov. Strieborní chlapci si užívali slávu. Po deviatich rokoch od posledného úspechu verila v medailu už len hŕstka fanatikov anonymne píšucich do internetových diskusií. A oni to senzačne dokázali!

Autobus zmizol v diaľke a ošial' rýchlo pominul. Mesto sa pomaly vracalo do normálu. Paula sa ako čierny rytier na motocykli predierala pomedzi lenivo sa posúvajúce autá do nákupného centra neďaleko letiska. Eugen Duffek sedel v žltej pastelovej košeli pri stole pre dvoch a šermoval paličkami. Hneď, ako Paulu zazrel, vyceril svoje nadmerne veľké zuby a obdaroval ju strojeným úsmevom. V samoobslužnej čínskej reštaurácii bolo plno. Eugen si na tanier naložil veľkú kopu rezancov a niekoľko druhov mäsa a zeleniny. Paula si vzala len dva druhy rýb a trocha - podstatne menej - rezancov a zeleniny. Čakanie, kým im to kuchár upeče, si krátili rozhovorom.

Paula šikovne predostrela svoj plán, čo jej skrsol v hlave počas cesty. Eugen po celý čas pozoroval drobného Číňana, ktorý

vysypal obsah jeho taniera na dlhú rozpálenú platňu a obratne miešal jednu porciu za druhou. Hneď, ako sa tanier s jeho obedom zjavil na stole, sa paličky dali do pohybu.

„Prepáč, som veľmi hladný. Od rána jazdím po celom meste a ešte som nezjedol ani omrvinku.“

„To je v poriadku. Mal by si však jesť pomalšie, aby ti neprišlo zle.“

„Neboj sa o mňa. Tento žalúdok niečo znesie,“ klopokajúc si po gul'atom bruchu sa rozosmial tak, až mu z úst vyprskol rezanec a pristál na okraji hranatého stola. Okamžite ho zabalil do pokrčenej servítky a vystrúhal previnilý pohľad.

Paula sa zasmiala: „Chcela by som ťa porosiť o pomoc.“

„Tak to si na správnej adrese. O čo ide?“

„Mám kšeft.“

„Gratulujem. Myslím, že to si pýta oslavu. Čo takto malá viecha v Rači?“

Eugen narážal na nedávnu oslavu, ktorú Paula zorganizovala pre svojich priateľov po návrate domov do svojho dvojizbového bytu na okraji mesta a na ktorú ho nečakane pozvala.

Bol to práve on s kým sa v deň svojho návratu zoznámila. Paula vystúpila z vlaku a márne sa snažila v rýchlosti zorientovať. Ťahajúc za sebou dva bordové kufre na kolieskach, vyšla pred budovu a hlavou kývla na taxík zaparkovaný priamo oproti vchodu starej vlakovej stanice. Starší šofér sa vyklonil a vystrčil ruku, aby ju nasmeroval na kolegu, ktorý bol prvý v rade. Z tmavomodrého auta vykročil svižným tempom muž, ktorý si ju všimol v spätnom zrkadle. Zdvorilo jej otvoril dvere a skúsene uložil oba kufre. Počas celej cesty s ňou nepretržite nadväzoval rozhovor a v cieli ju obdaroval svojou vizitkou. Od tej doby jej pomohol vyriešiť ne jeden páľčivý problém.

„Nie, nie. Oslava bude až keď vyriešim prípad.“

„Dobre, tak počúvam.“

„Potrebujem garáž.“

„Garáž na motorku? Na tú ti postačí aj pivnica.“

„Garáž a trezor,“ Paula spresnila svoju požiadavku a Eugenovi venovala prísny pohľad.

„Ach áno. Už rozumiem. Každý správny detektív potrebuje mať tajné miesto, kde si bude odkladať svoje záznamy,“ Eugen si zaťukal na čelo a neprestával sa vyškierať. Na okamih sa sklonil a ponúkol detailný pohľad na začínajúcu plešinu v svetlohnedých mierne zvlnených vlasoch.

„A to je ďalšia vec. O tej garáži sa nesmie nikto dozvedieť. Tvoja známa zháňa garáž, nič viac,“ priložila si ruku pred ústa a symbolicky si ich zamkla. Eugen jej počín teatrálné zopakoval a na veľmi krátky okamih sa odmlčal.

„Spol'ahni sa. Ešte dnes rozhodím siete,“ prerušil cinkanie príborov, ktoré počas ticha doliehalo od okolitých stolov. Jeho úprimné zelené oči ponúkali priateľský pohľad.

2.

Každé ráno približne o ôsmej odchádza z domu na Prešovskej ulici. Beh popri jazere na Štrkovci mu nezaberie ani hodinu. Potom sa vráti domov, osprchuje sa a najneskôr o desiatej vchádza do posilňovne, kam sa prejde pešo. Má to len cez ulicu a zdrží sa hodinu a pol. Nasleduje krátka pauza a hodinový obed v niektorej z obľúbených reštaurácií. Do práce jazdí autom, takže sa musí zastaviť doma, potom asi dve a pol hodiny pobudne v kancelárii svojho autoservisu.

O piatej vchádza do reštaurácie, kde počká na manželku. Po večeri sa prejdú pri Dunaji. Asi o ôsmej ju odprevadí do ich domu a chvíľu spolu pozerajú seriály. Viktor odchádza pred desiatou hrať poker a domov sa vracia až po polnoci. V tom čase už Angelika sladko spí.

Denný harmonogram Viktora Sablera poznala naspamäť už pred spaním. Paula uznanlivo zahvízdala nad precíznosťou podvedenej manželky a odložila papiere. Z prečítaného by sa zdalo, že Viktor Sabler je oddaný manžel.

Vzhľadom na to, že podľa kalendára bola len jar, vonku panovalo nezvyčajne teplé počasie. Intenzita slnečných lúčov dávala za pravdu meteorológom, ktorí hlásali, že Slovensko čaká ďalší tropický deň. Paula sa prebudila trištvrte hodiny pred zazvonením nastaveného budíka. Viac času využila na ešte lepšiu prípravu. Do plecniaka nahádzala niekoľko kusov náhradného oblečenia, pobalila všetko potrebné náčinie a zjedla sendvič so syrom a zeleným šalátom. Skôr, ako vyrazila na cestu, odoslala správu Eugenovi. Oznamovala mu, aby sa s hľadaním garáže zameral na širšie centrum mesta.

Na parkovisku pred jazerom parkovali autá, ktorých majitelia, súdiac podľa státi, mali z najrôznejších dôvodov veľmi naponáhlo. Paula prišla už o pol ôsmej a miesto pre motocykel ešte našla. Výber pozície v blízkosti malého parku s lavičkami sa ukázal byť správny. Viktor Sabler dobehol desať minút po ôsmej. Jeho kondícia nepripomínala vytrvalostného bežca. Vlastne nepripomínala žiadneho bežca. Priemerne zdatný bežec by sa takýmto tempom ani nezdýchchal.

Vysoký muž s hustými tmavými kaderami fučal ako parná lokomotíva. Zadychčaný Viktor prebehol okolo ženy s fotoaparátom a zamieril k lavičkám v zadnej časti parku. Poobzeral sa a podišiel k vysokej vyšportovanej dáme, ktorej na pôvabe neubralo ani športové oblečenie. Znovu sa rozhlíadol, na okamih zaváhal a pohľadom skontroloval ženu, ktorá s nadšením fotografovala prírodu. Prisadol si. Chvíľu sa zhovárali. Napokon vstal a nepokojne zavrtil hlavou. Rozlúčka bola rýchla, zaobišla sa bez jediného dotyku, či bozku.

Paula nemala takmer nič.

Uplynulú hodinu strávila pri káve a klebetách o svalnatých chlapcoch s čašníčkou a zhovorčivou matrónou, ktorá mohla byť pokojne jej sestrou. Zastrčila si za uši polodlhé ryšavé vlasy a zahľadela sa do priestoru. Netrpezlivo vyzerala, kedy okolo prejde muž, ktorého tvár poznala len z fotografie. Práve vo chvíli, keď vyplatila účet, schádzal Viktor Sabler s únavou v tvári strmým schodiskom fitnesscentra a zamyslene vraštil obočie. Nemal postavu kulturistu, no pri pohľade na jeho telo bolo zrejmé, že si ho pestuje.

Viera Donovalová sa pomaly presunula do útulnej, na prvý pohľad drahej reštaurácie na Trenčianskej ulici. Potešil ju aspoň oznam na informačnej tabuli, ktorý sľuboval dvadsať percentnú zľavu na jedlá počas obeda. Aj keď zlatá karta manželky známeho architekta by pokojne zniesla to najdrahšie menu na jedálnom

lístku. Viera nebola ako ostatné manželky mužov, s ktorými sa stretával jej manžel. Vadilo jej už to, že bola nútená sa s nimi stretávať. Zbytočné míňanie peňazí nemala v krvi. Každý nákup najskôr dôkladne zvážila a pokiaľ niečo považovala za predražené, alebo zbytočné, jednoducho si to nekúpila. Peniaze určené na bežné výdaje, ktoré ušetrila na predraženom tovare bohatých obchodníkov, radšej posielala na charitu.

Jediný voľný stôl pri dverách poskytoval výhľad na celú reštauráciu a bol najbližšie k cieľu. Viera cítila príjemný pocit vzrušenia. Žila v perfektnom svete, plnom prebytkov a veľkolepých večierkov, v spoločnosti vplyvných mužov a vznešených dám. A vo svete plnom pretvárok a klamstiev. Sama sa rozhodla pre taký život a bola s ním zmierená. Svoje dve deti nadovšetko milovala a nevedela si predstaviť život bez nich. Napriek tomu z času na čas zatúžila po slobode. Za životom, ktorý žila predtým ako za mestom pri dievčati so zdvihnutým palcom a ceduľkou v ruke zastavil šofér luxusného auta. Mladík v okuliach ju odviezol tam, kam nutne potrebovala – do nemocnice v Žiline, kde práve operovali jej mamu.

Od tej doby sa toho veľa zmenilo. Mama sa uzdravila, mladík sa chorobne zamiloval a prekvapivo sa mu aj u Viery po istom čase podarilo dosiahnuť aspoň náznak toho, čomu sa bežne zvykne hovoriť láska. Bohdan Donoval ju postupne vtiahol do svojho sveta veľkých áut a prepychu. Obraz dobrodružnej Viery premaľoval na nepoznanie.

Láska už dávno vyrchala a túžba zažiť niečo vzrušujúce silnela. Pri prosbe o malú službu ani na okamih nezaváhala. Urobí to s radosťou. Pomôže Paule s rozvodom inej ženy. Sama jeden plánuje, pokiaľ naň niekedy naberie odvahu.

Čašník položil na stôl diétnu kolu a hovädzie na víne, ktoré tak dobre rozvoniavalo aj pri stole oproti. Viera si sľúbila, že do leta

schudne aspoň tri kilá, no tejto vôni sa nedalo odolať. Chudnúť začne neskôr.

Vytrvalo telefonoval. Jedlo postupne chladlo, no muž s tmavými kaderami sa pustil do jedla až keď si k nemu prisadli dve ženy v strednom veku. Viera sa snažila zachytiť každé jedno slovo z jeho zdĺhavého rozhovoru. V reštaurácii nezostal voľný jediný stôl. V miestnosti to hučalo ako v úli plnom včiel. Aj napriek tomu sa jej podarilo zachytiť všetko podstatné. Muž, ktorého sledovala, odchádzal presne vo chvíli, keď ona platila účet. Obrátila do seba kolu s citrónom a zamierila na parkovisko pred fitness centrom.

Dvere napohľad drahého bieleho auta sa rázne otvorili. Paula vkĺzla na voľné miesto spolujazdca. Jediný pohľad na ženu za volantom dával vytušiť, že narazila na niečo veľké. Oprela sa o kožené operadlo a vydýchala sa.

„Nevšimol si ťa?“ spýtala sa plná očakávania.

Viera zagúľala očami. Oboma rukami pevne stisla volant a vycerila zuby.

"Nie. Po celý čas telefonoval. Bol úplne ponorený do rozhovoru, a potom bol už celkom mimo. Ani si nevšimol, že mu servírka pri platení vydala z bankovky o polovicu menej než ako mala. A ešte jej nechal aj prepitné."

"Šikovné dievča. Predpokladám, že ty si sa nenechala oklamať?"

Viera sa usmiala a mávla rukou.

"Na mňa by si netrúfla. Platila som kreditnou kartou a prepitné som si pripravila presne," zdvihla hlavu a uškrnula sa.

Paula milovala ľahkosť s akou Viera prechádzala životom. V Prahe jej veľmi chýbala. Tešila sa na sebaisté odpovede, zmysel pre humor, aj bezhraničnú spontánnosť. Aj keď počas manželstva sa z nej postupne vytrácala.

Viera sa vystrela a so širokým úsmevom vyrozprávala všetko, čo sa jej podarilo zachytiť počas obeda z úst sledovaného muža a víťazoslávne luskla prstami.

Paula bola s týmto dňom spokojná.

Na Komisárky dorazila neskoro večer. V pohodlí svojho bytu na treťom poschodí Paula porozkladala nepopísané kancelárske papiere a vyvetrala. Docenila svoj nápad urobiť si z rozhovoru s Vierou zvukový záznam a pustila prehrávanie na mobile. Vierin strojený hlas dodával interpretácii telefonátu Viktora Sablera osobitú dramatickosť. Najskôr znázornila napätie s ktorým sa ohlásil v mobile. Potom zvýšila hlas, aby vyzdvihla rozčarovanie nad výškou sumy, ktorá sa od predošlej dohody zdvojnásobila. To si predsa nemôže dovoliť! Má malý autoservis a slabé tržby. Poznámky rýchlo pribúdali. Strojený hlas sa na chvíľu odmlčal.

Bolo počuť ako sa Viera nadýchla a opäť spustila svoje predstavenie. Opísala rozčarovanie, reakciu na sumu pri ktorej takmer kričal, že je neakceptovateľná. Postupne zvolňoval. Možno by súhlasil s malým navýšením, v krajnom prípade aj so splátkovým kalendárom, no takú hotovosť jednoducho nezoženie. Nasledoval úškl'abok. Aj ten Viera napodobnila.

O chvíľu už prosebne presviedčal volajúceho, aby nepoložil. Napokon prisľúbil, že urobí všetko čo bude v jeho silách a dohodli si osobné stretnutie. Ozvalo sa lusknutie. Viera svoj jedinečný prejav ukončila smiechom.

Pokojne sa mohla stať aj herečkou. Zabávala sa znovu Paula. Fl'ochla na papier s prepisom telefonátu a dopísala rebríček príčin, ktoré by vysvetľovali jeho snahu niekomu zaplatiť požadovanú sumu. Strany s poznámkami k prípadu sa slušne zaplnili. Unavene padla na gauč, nahmatala ovládač ležiaci na konferenčnom stolíku a zapla vežu. Slastne sa usmiala. Milovala piesne U2...

Hrozba daždivého popoludnia Paule prekazila plány. Na stretnutie s Eugenom sa vybrala mestskou hromadnou dopravou. Cesta na Blumentálskú ulicu jej nezabrala viac než polhodinu. Naobedovali sa spolu v neďalekej talianskej reštaurácii. Staršia servírka svojim výzorom aj temperamentom dávala nádej, že by mohlo ísť o rodenú Talianku. Všetky nádeje pochoval silný záhorácky dialekt okamžite potom, ako prehovorila. Posedenie v príjemnom prostredí, ktoré vybral Eugen, pripomínalo skôr miesto kde trávia voľné chvíle zamilované páry, no Paula si ho pochvalovala. Objedala si lasagne. Eugen uprednostnil špagety.

Nečakaná správa o voľnej garáži v Paule vyvolala nevídanú eufóriu. Po zistení, že garáž je v širšom centre mesta a za nižšiu cenu ako bol jej odhad, odmenila prekvapeného Eugena bozkom na líce. Pri otázke 'aké máš plány na večer?' inokedy výrečný starý mládenec stratil reč. Pri výbornej káve a obrovskom zmrzlinovom pohári mu Paula vyrozprávala o svojom zámere a rozlúčili sa. Eugen prijal tento nápad s nadšením. Navrhol termín obhliadky garáže a po tom, čo Paula zdvorilo odmietla ponuku na odvoz, sklamané nasadol do auta a vrátil sa do práce.

Presun do Ružinova sa nezaobišiel bez komplikácií. Kým Paula čakala na električku, začalo pršať. Pod nevelkým prístreškom preplnenej zástavky sa okrem cestujúcich tiesnili aj všetci okoloidúci. Paula sa už nezmestila. Pred dažďom ju chránila len kožená bunda a čiapka, ktorú vylovila z plecniaka. Nenápadný vlašný dážď jej postupne úplne premočil oblečenie. Kým konečne prišla električka, nezostala na nej suchá ani jediná nitka.

Pred dvojitou garážou na Drieňovej ulici parkovalo čierne SUV. Žalúzie na kancelárii firmy s výkladom boli zastreté, no pomedzi biele široké lamely prenikalo tlmené svetlo. Dážď ustal. Žiarivé slnečné lúče sa spoza sivého mraku postupne predierali na

povrch. Čas na parkovisku v zmáčanom oblečení plynul neskutočne pomaly.

Paula si spomenula, že po ceste chcela ešte niečo vybaviť. Vybrala mobil a vytočila číslo. Kamil Kostka, s ktorým vyrástli v tom istom činžiaku, zdvihol po prvom zazvonení. Obaja už ako deti hltali historiky z kriminálneho prostredia a obaja sa po vzore bezdetného suseda vydali na policajnú dráhu.

Tragédia, ktorá Kamila pred mnohými rokmi postihla, mu zmenila život. Najskôr si narobil problémy v polícii, potom odtiaľ odišiel a nakoniec sa uzavrel pred okolitým svetom. Od tých čias si Paula oňho neprestávala robiť starosti. Dnes pracuje na daňovom úrade a niekomu by sa mohlo zdať, že z najhoršieho je vonku. No zdanie niekedy klame. Staré rany sa nezahojili. Hneď, ako začula jeho hlas, vystrúhala prekvapivý výraz.

„Ahoj Kamil. Hádaj akú mám novinu?“

„Našla si novú lásku?“

„Nie, pracujem na prípade. Konečne mám prácu! Teda hlavne vďaka Karolovi, ktorý mi vybavil zákazku,“ rozhovorila sa Paula a hlas v mobile ju ani nestihol pozdraviť.

„Super, gratulujem...“ v mobile sa ozvala úprimná radosť.

Kamil chcel ešte niečo dodať, no Paula ho nepustila k slovu.

„Potrebovala by som od teba jednu službu. Môžeš, samozrejme, odmietnuť. Rozhodnutie nechám na teba.“

Jej hlas sa zmenil. Oproti opatrnému, no radostnému úvodnému príhovoru, znel teraz prosebne.

„Počúvam.“

Paula mu nadiktovala meno a adresu osoby. Na získanie informácii o príjmoch a majetkových pomeroch muža, ktorý jej pripadal čoraz záhadnejší, si nevedela predstaviť nikoho vhodnejšieho. Pokiaľ by sa vydala oficiálnou cestou bolo by to zdĺhavé a nevyhla by sa zbytočným otázkam.